
Fischer Mária

IDEGEN VÁROS

Eloszlanak a felhőrétegek,
s a város éppen úgy ereszkedik
lábunk elé, hogy egyből léphetünk
az útra, térre, s elvész mind a múlt
idő, akár a köd, hátunk mögött.
Áttetsző itt az ősz. Már látszanak,
s a csontig látszanak bokrok s a fák,
a házfalak, a háztetők. A nők,
a férfiak.

Szívünkbe lát a nap.

Miféle város ez? A védtelen
tömeg sodor. – Mikor kiléphetek,
megállhatok, tovább miért megyek?
Tovább miért megyek?! Kiperdülök,
s ülök a járdaszélen egymagam.

Később a görbe pincér elvezet.
Szomjas leszek. Tonicot rendelek,
kortyolgatom. Szeletke citromot
pezseg körül a jéghideg ital.
Szél járhatott, vad szél, a teraszon,
leülni sem lehet. Falevelek
hasalnak széken, asztalon, kövön –
kövér esőcseppek között, alatt –
A hangulat – van úgy – se jó, se rossz.

Mellettem állsz. A vállamon kezed.
Hogy itt találsz,
ki mondta meg neked?